

Hvad kan Luther lære mig om bøn? Af Anne Birgitte Reiter, domprovst

I 1537 spurgte en tysk barber ved navn Peter, en af sine kunder, teologen og reformatoren af den katolske kirke, Martin Luther, hvordan han skulle bede. Peter har vel haft på fornemmelsen, at reformatorerne har haft mere at sige om bøn, end Peter hidtil havde lært. Luther videregav sine anvisninger til bøn i et lille skrift, som hedder ”En enkel måde at bede på” (findes på nettet på www.lutherdansk.dk). De råd, Luther heri giver, er stadig aktuelle for et nutidsmenneske. Han siger fx til Peter, at man skal bede med alvor og være helhjertet i bønnen. Bøn er ikke noget, man gør for at andre – herunder Gud - skal se, hvor from man er. Man skal ikke lade munden løbe, ligesom munkene (sådan kunne man åbenbart opleve det dengang) eller som bonden, der kan lire Fadervor af, imens han råber til karlen og skælder ud på pigen. Det betyder i vor tid, at bøn - også en bøn som Fadervor, som mange kan udenad - skal ind omkring *mit hjerte, min bevidsthed*, for at blive til *min egen bøn*.

Luther bruger det religiøse stof, som han allerede er fortrolig med og fordyber det stadig mere i bønnen, således at det efterhånden kommer til at danne et stærkt fundament for troen.

Fadervor f.eks. skal meget mere end bare siges. Luther siger, at man skal ”suge på Fadervor som et barn”. Luther anbefaler, at man tager hver enkelt led af Fadervor og siger det inde i sig selv imens man stille gennemgår fire led i bønnen. Luther kalder det for at binde en firedobbel krans og denne metode kan bruges til alle de bibelske tekster. Den firefoldige krans ser således ud:

1. Ordene læses eller siges og derefter tænker man over, hvilken LÆRE der er at finde i dem.
2. For det andet gør man det, man hører til en taksigelse,
3. For det tredje et skriftemål,
4. Og for det fjerde en (for)bøn

Ind imellem de fire punkter, gentager man ord fra Fadervor eller andre bibelord indeni sig selv.

Det kan forekomme lidt kunstigt og måske også svært at bede efter Luthers anvisninger. Men pointen i bøn er jo, at man i bønnen ikke er alene, man er sammen med Gud og Gud vil lade sin Helligånd virke i den bedende, sådan at der kommer til at ”ske noget”, når den bedende overgiver sig til Gud. Man vil ”få svar” i en eller anden forstand. Den som beder styrkes i troen på Gud, når han eller hun er villig til at lægge alt sit eget væk og lytte til Guds stemme i stedet for sin egen.